

Udenfor Gitterporten, der førte ind til Villaens Have, sagde han Godnat.

„Vil De gaa? . . . Naa ja, De har Lov til at være rejsetræt,“ sagde Fru Bertha. „Sig mig, De har vist faaet nok af Hotellivet, ikke sandt? Vil De ikke glæde os med at drikke Deres Morgente her sammen med os? Vi faar den serveret ganske privat her hos os selv, og saa er her virkelig ganske hyggeligt. — — Nej, nu skal De ikke sige Nej. Paa Gensyn altsaa Klokken ni!“

Uden at vente paa hans Svar gik hun ind. Men da nu ogsaa Jytte sagde Godnat og stak Haanden ud af Aftenkaaben — ganske som hin sidste Aften udenfor Porten i Dronningens Tværgade — holdt han hende et Øjeblik tilbage.

„Jeg vil bede Dem om at sige til Deres Moder, at hun ikke skal vente mig.“

„De kommer ikke?“

„Nej . . . jeg rejser.“

„Rejser? Og De er lige kommen!“

„Ja, det har været en Misforstaaelse af mig at vælge Stedet her til Rekreation. Det indser jeg godt nu. Det er for tidligt. Jeg er endnu ikke bleven tilstrækkelig akklimatiseret.“

„Men hvad er alt det for noget?“

Det kom som et Udbrud, uforvarende, angstfuldt næsten.

Torben lyttede. Havde han hørt rigtigt?

Han beholdt hendes Haand og saae prøvende paa hende.

„Er jeg virkelig slet ikke til Besvær? Jeg mener . . . De har dog vist allerede saa mange Venner her. Maa jeg have Lov til at komme og gaa ligesom i gamle Dage?“

„Ja — naturligvis!“ sagde hun men søgte dog nu at trække Haanden til sig.

Han havde set hende blegne i Maaneskinnet. Men for sin egen Skyld vovede han nu ikke at spørge om mere. Hans Tanker var bleven løbske. Af Frygt for at miste Selvbesindelsen nøjedes han med at bøje sig ned over hendes Haand og kysse den ærbødigt.

„Tak,“ sagde han.

Med blottet Hoved holdt han derpaa Gitterlaagen aaben for